

ЦАРЬТЪ НА ДРИПЛЮВЦИТЪ

Едно време имаше единъ обуцарски чиракъ. Той бѣше толкова ленивъ, че господарьтъ му най-после го натири. Но чиракътъ, вмѣсто да се натъжи преради радостенъ прага на дюкяна и се запъти самъ изъ полето. Като намѣри по-гъста трева, той се изтегна на грѣбъ, тури шепа надъ очитѣ си и презъ прѣсти заяпа слънчевитѣ лъчи, които играяха на хиляди пѣстроцвѣтни кржгове: жълти, зелени, червени. . . Тия кржгове отначало биваха малки, сетне порастаха и се изгубаха тѣй неочаквано, както неочаквано се бѣха появили.

Още не се наситилъ на тая забавна игра, нѣкой се препъна о него и се прекатури. Като се повдигна на лакътъ, чиракътъ видѣ предъ себе си единъ човѣкъ, цѣлъ потъналъ въ дрипи. — Ей, кой си ти? — попита той. — Тоя, който си и ти. — Какъ тѣй? — Тѣй на. И мене като тебе ме мързи да работя. — Дай си тогава ржката!

Двамата си стиснаха ржцетѣ и станаха приятели.

Не се мина много време, ето ти го и трети, задумкалъ една праздна тенекия тѣй, че двамата не можеха да си чуютъ думитѣ. . . — Слушай, байно, — извика му чиракътъ — какво си задумкалъ тая тенекия като лудъ? — Работа върша. — Че каква работа? — Такава, каквато виждашъ. . . — А друга защо не вършишъ? — Не искамъ: мързи ме. — Тогава ела при насъ. Третиятъ седна при тѣхъ, стисна имъ дружно ржцетѣ и стана тѣхенъ приятель.

Като поседѣха така малко и се поприпекоха на слънце, вториятъ имъ рече: — И тѣй, и тѣй сме трима, я да си направимъ царство. — Че какъ ще стане тая работа? — попита третиятъ. — Много просто: единътъ ще бжде царь, а другитѣ двама — народъ. Царство на дриплювцитѣ. — Ба, — отвърна чиракътъ — двама души народъ не правятъ. Ехе, браино, народъ ще каже много хора. И този отъ насъ ще стане царь, който събере много хора, Затуй азъ предла-